

Strona pozwana: Agenzia delle Entrate — Direzione Provinciale I di Roma — Ufficio Controlli

Pytanie prejudycjalne

Czy objęcie wygranych uzyskanych w kasynach państw członkowskich Unii Europejskiej przez osoby zamieszkujące we Włoszech obowiązkiem składania deklaracji i obowiązkiem podatkowym dla celów fiskalnych, jak stanowi art. 67 lit. d) DPR [dekretu prezydenta republiki] nr 917 z dnia 22 grudnia 1986 r. (TUIR) [Testo Unico Imposte sui Redditi, tekst jednolity w sprawie podatków dochodowych] jest sprzeczne z art. 49 traktatu WE, czy też można uznać, że jest to uzasadnione względami porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego w rozumieniu art. 46 traktatu WE?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Oost-Brabant 's-Hertogenbosch (Niderlandy) w dniu 1 lipca 2013 r. — postępowanie karne przeciwko N. F. Gielenowi i in.

(Sprawa C-369/13)

(2013/C 260/57)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Oost-Brabant 's-Hertogenbosch

Strony w postępowaniu głównym

N. F. Gielen, M.M.J. Geerings, F.A.C. Pruijboom, A.A. Pruijboom

Pytania prejudycjalne

1a) Czy substancja chemiczna alfa-acetylofenyloacetonitryl (nr CAS 4468-48-8) może być traktowana na równi z substancją sklasyfikowaną 1-fenylo-2-propanon (nr CAS 103-79-7, zwana dalej »BMK«)? Z pomocą tego pytania Rechtbank pragnie w szczególności ustalić, czy niderlandzkie wyrażenie »bevatten« [»zawierać«] wzgl. angielskie wyrażenie »containing« i francuskie »contenant« należy interpretować w ten sposób, że substancja BMK jako taka musi być już obecna w alfa-acetylofenyloacetonitrylu?

W przypadku udzielenia na pytanie 1a. odpowiedzi przeczącej, Rechtbank pragnie przedstawić Trybunałowi następujące pytania uzupełniające:

1b) Czy alfa-acetylofenyloacetonitryl należy uznać za jedną z »stoffen [...], die zodanig zijn vermengd dat genoemde stoffen niet gemakkelijk of met economisch rendabele middelen kunnen worden gebruikt of geëxtraheerd« [»substancj[i] [...], które zostały wytworzone w taki sposób, że [...] nie mogą być bez trudności wykorzystane lub odzyskane za pomocą dających się łatwo zastosować lub ekonomicznie realnych [opłacalnych] środków«], wzgl. »substance that is compounded in such a way that it cannot be easily used or extracted by readily applicable or economically viable means«, wzgl. »une autre préparation contenant un au plus de substances classifiées qui sont composées de manière telle que ces substances ne peuvent pas être facilement utilisées, ni extraites par des moyens aisés à mettre

en oeuvre ou économiquement viables»? Zgodnie z zawartymi w załączniku nr 3 informacjami udzielonymi przez policję wydaje się, że chodzi o relatywnie łatwy do zrozumienia, prawdopodobnie nawet łatwy do przeprowadzenia proces przekształcenia.

1c) Czy dla odpowiedzi na pytanie 1b., w szczególności w odniesieniu do zwrotu »economische rendabele middelen [»ekonomicznie realnych [opłacalnych] środków«]/economically viable means/économiquement viable«, ma znaczenie, że na przekształceniu alfa-acetylofenyloacetonitrylu w BMK w oczywisty sposób — jeśli następuje to nielegalnie — zarabia się (można zarobić) bardzo dużo pieniędzy, jeżeli alfa-acetylofenyloacetonitryl zostanie z powodzeniem przekształcony w BMK lub w amfetaminę, lub gdy uzyskany z alfa-acetylofenyloacetonitrylu BMK zostanie (nielegalnie) wprowadzony do obrotu?

2) Pojęcie »podmiot gospodarczy« zostało zdefiniowane w art. 2 lit. d) rozporządzenia nr 273/2004 ⁽¹⁾ i w art. 2 lit. f) rozporządzenia nr 111/2005 ⁽²⁾. W ramach udzielania odpowiedzi na następujące pytanie Rechtbank wnosi, aby za punkt wyjścia przyjąć, że chodzi o substancję sklasyfikowaną w rozumieniu art. 2 lit. a) albo o substancję traktowaną na równi z nią w rozumieniu »Załącznika I substancje sklasyfikowane w rozumieniu art. 2 lit. a) rozporządzenia. Czy przez pojęcie »podmiot gospodarczy« należy rozumieć również osobę fizyczną, która samodzielnie albo z inną osobą prawną/innymi osobami prawnymi, względnie z inną osobą fizyczną/innymi osobami fizycznymi jest w posiadaniu substancji sklasyfikowanej (umyślnie) bez zezwolenia, gdy brak jest podejrzeń co do popełnienia innych czynów?

⁽¹⁾ Rozporządzenie nr 273/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. w sprawie prekursorów narkotyków, Dz.U. L 47, s. 1

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 111/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. określające zasady nadzorowania handlu prekursorami narkotyków pomiędzy Wspólnotą i państwami trzecimi, Dz.U. 2005 L 11, s. 1

Skarga wniesiona w dniu 2 lipca 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-378/13)

(2013/C 260/58)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Patakia i A. Alcover San Pedro)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie przyjmując środków koniecznych do wykonania wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 6 października 2005 r. w sprawie C-502/03 Komisja przeciwko Republice Greckiej, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 260 ust. 1 TFUE;

- nakazanie Republice Greckiej zapłaty na rzecz Komisji kwoty wynoszącej 71 193,60 EUR za każdy dzień zwłoki w wykonaniu wyroku wydanego w sprawie C-502/03 począwszy od dnia, w którym zostanie ogłoszony wyrok w niniejszej sprawie do dnia wykonania wyroku w sprawie C-502/03;
- nakazanie Republice Greckiej zapłaty na rzecz Komisji ryczałtu w wysokości 7 786,80 EUR za dzień począwszy od dnia ogłoszenia wyroku w sprawie C-502/03 do dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie lub do dnia wykonania wyroku w sprawie C-502/03, jeżeli nastąpi ono wcześniej;
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) W wyroku wydanym w dniu 6 października 2005 r. w sprawie C-502/03 Komisja przeciwko Republice Greckiej, Trybunał orzekł co następuje:
 - 1) Nie przyjmując wszystkich środków niezbędnych w celu zapewnienia przestrzegania art. 4, 8 i 9 dyrektywy Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów w brzmieniu zmienionym dyrektywą Rady 91/156/EWG z dnia 18 marca 1991 r., Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy.
 - 2) Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 2) Artykuł 260 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej przewiduje, że jeśli Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej stwierdza, że państwo członkowskie uchybiło jednemu z zobowiązań, które na nim ciążyą na mocy traktatów, państwo to jest zobowiązane podjąć środki, które zapewnią wykonanie wyroku Trybunału.
- 3) Zgodnie z zasadami postępowania poprzedzającego wniesienie skargi uregulowanego w art. 260 TFUE, Komisja skierowała do Republiki Greckiej wezwanie do usunięcia uchybienia i uzupełniające wezwanie do usunięcia uchybienia, w których wezwała to państwo członkowskie do przedstawienia uwag w zakresie wdrożenia środków wykonujących wspomniany wyżej wyrok.
- 4) Po dokonaniu oceny odpowiedzi Republiki Greckiej na wspomniane wezwania a w szczególności przedstawionych przez Republikę Grecką 8 sprawozdań dotyczących postępów w wykonaniu, Komisja stwierdziła, że ponad siedem lat po wydaniu wspomnianego wyroku Republika Grecka nadal nie przyjęła wszystkich niezbędnych środków wymaganych w celu wykonania wyroku Trybunału z dnia 6 października 2005 r. w sprawie C-502/03 i postanowiła wnieść skargę przewidzianą w art. 260 ust. 2 TFUE.

Odwołanie od wyroku Sądu (siódmej izby) wydanego w dniu 19 kwietnia 2013 r. w sprawie T-51/11, Associação de Empresas de Construção e Obras Públicas e Serviços (Aecops) przeciwko Komisji, wniesione w dniu 3 lipca 2013 r. przez Associação de Empresas de Construção e Obras Públicas e Serviços (Aecops)

(Sprawa C-379/13 P)

(2013/C 260/59)

Język postępowania: portugalski

Strony

Wnoszący odwołanie: Associação de Empresas de Construção e Obras Públicas e Serviços (Aecops) (przedstawiciele: N. Morais Sarmento i L. Pinto Monteiro, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu w całości;
- stwierdzenie nieważności całej zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Komisji jej kosztami oraz kosztami wnoszącej odwołanie.

Zarzuty i główne argumenty

Naruszenie rozsądnego terminu na wydanie decyzji

(i) Przedawnienie terminu na wszczęcie postępowania

Wnoszący odwołanie uważa, że zaskarżona decyzja została wydana po upływie czteroletniego terminu wyznaczonego dla przedawnienia wszczęcia postępowania w art. 3 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 (¹). W podobny sposób, nawet jeżeli okazałoby się, że doszło do ewentualnego przedawnienia terminu przedawnienia dla wszczęcia postępowania, do czasu wydania jakiegokolwiek decyzji zgodnie z postanowieniami art. 3 ust. 1 rzeczonego rozporządzenia upłynął okres równy dwukrotności okresu terminu przedawnienia. Ponieważ przedawniło się odpowiednie prawo, zaskarżona decyzja powinna zostać uznana za bezprawną i nienadającą się do wykonania.

(ii) Naruszenie zasady pewności prawa

Skarżąca uważa, że okoliczność, iż Komisja zezwoliła na upływ ponad 20 lat pomiędzy wystąpieniem zarzuconych nieprawidłowości do czasu podjęcia ostatecznej decyzji, wiązała się z naruszeniem zasady pewności prawa. Owa podstawowa zasada porządku prawnego Unii Europejskiej przewiduje, że każdy ma prawo do tego, aby jego sprawy zostały rozpoznane przez instytucje Unii w rozsądnym terminie.